

ΕΙΡΗΝΗΣ Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΔΕΟΠΛΑΣΤΗΣ (*)

Ὁ ἥλιος ἔγινε φλογερὸς κι' ἡ νύχτα ὀλοσκότεινη. Ἀπάνω ἀπ' τὴ θέλησί μου σὰν κάποια ὑπαρξίς αὐτοδημιουργητὴ ἐστάθηκε, ζητώντας γιὰ τὸ κάθε τι ἀπολογία. Κι' ἐγώ, ὁ ἀχόρταγος κολυμπητὴς τῶν οὐρανῶν μὲ τῆς τρελλῆς ἐπιθυμίας, αἰσθάνθηκα στενὰ τὰ ὄρια τῆς ζωῆς· τόσο, πού μιὰ στιγμή ὄραματίσθηκα σθυστὰ τὰ πάντα ἀπ' τὴ μανία τῶν φτερῶν μου.... Καὶ τὸν ἑαυτό μου, παραπλανημένο, πέρα ἀπ' τὰ σκοτεινὰ περιβόλια τῆς Νύχτας, νὰ ζητᾷ μὲ ἀπόγνωσι τὸν τρόπο τοῦ ἀπολυτρωμοῦ....

Μὰ ὅπως ἄλλοτε, στῆς εὐτυχισμένες ὥρες, ἔτσι καὶ τώρα ἀκούστηκε φωνὴ ἀπόμακρη νὰ φθάνῃ, σὰν τὸ πρῶτο κήρυγμα μιᾶς δευτέρας ζωϊκῆς ἐποχῆς πού θὰ περνοῦσα :

— Ἄδικα, ἄδικα ! Ὁ ἔρωτας κι' ὁ θάνατος ζοῦν ἀδελφωμένοι στὴν ψυχῇ. Κι' ὁμως κατὰ βῆθος δὲν εἶναι παρὰ ἐνὸς ἐκδηλώσεις τοῦ ἴδιου πράγματος. Τώρα πού προσπέρασαν, γιὰ νὰ κουριάσουν σὲ κἀποιαν ἄλλην ὑπαρξί, ἰδὲς τριγύρω τὴν ἀλήθεια, πού εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ κάθε πόνου μὰ καὶ τῆς κάθε ἀθάνατης χαρᾶς....

Κι' ἐγὼ σὰν νεκραναστημένος ἀκούγα τῆς παρᾶξενες σοφίης πού ἀρχίζαν ν' ἀχνοροδίζουσιν ἀσυναίσθητα στὸν οὐρανὸ τῆς ἀλλαγμένης μου ψυχῆς....

Γύρω μου ἐφούντωνε ἡ βοή, σὰν ὅλα τὰ πράγματα νὰ μιλοῦσαν φλύαρα. Πρῶτη φορὰ ἄκουσα τὸ μουρμούρισμα τῶν ρυακίων ἔτσι καθαρὰ. Καὶ τὸ χορτάρι ὀλόρθο καθὼς ἔστεικε στὸν ἥλιο, πίνοντας τὴν ζεστασιά, μού φάνηκε σὰν ζωντανό, πού εἶχε σὲ μικρὸ ἀποτόπωμα τὴν ἴδιο ὄργανισμὸ μὲ μένα. Ἡ ζωὴ του ἦταν ἔντονη κι' ὠραία. Καὶ γέρνοντας σὲ μιὰ στιγμή κορφὴν τρεμουλιαστὴ στὴν διπλανὴ ἀνεμώνια, τὸ εἶδα νὰ ταράζεται, — ὦ ! μὲ τόσο πάθος !..

Ἐσταύρωσα τὰ χέρια κι' ἐκύταξα τριγύρω, τεντώνοντας μάτι ἀχόρταγο στὸν μεγάλον ὄργασμὸ τῶν Ὀλων. Γιατί ἡ αἴρα κἀποίων μεγαλειτέρων ἰδανικῶν ἀρχισε νὰ μοῦ χαϊδεύῃ τὸ μέτωπο, κυλών-

τας ἀπ' τοὺς κόσμους τῆς Ἀθανασίας. Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἡ γνῶσις τοῦ «ἑαυτοῦ» ἔφθασε νὰ μοῦ φαίνεται στενὴ κι' ἐγωϊστικὴ σοφία, ἀνάξια γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸν προορισμὸ πού δνειρεύθηκα.

Ἀνέβηκα στὴ σκηνή μου σὰν θαμπωμένος ἀπ' τῆς νέες μου σκέψεις. Ἡ Πολιτεία μου εἶχε ξαναβρῆ τὴν παλιὰ τῆς ἡσύχια, καὶ τριγύρω ἢ θάλασσες στὸ ἄγγιγμα τοῦ ἥλιου, πετοῦσαν σπιθὲς πολύχρωμες, σὰν νάχαν κατακαθίσῃ στὸ βυθὸ τους χρυσάφια καὶ διαμαντόπετρες.

Σὲ στίβες κατέβαιναν τ' ἀνθόφυλλα, ριγμένα ἀπ' τὸ πρῶτὸν δροσοράντισμα· καὶ οἱ ἄφροι τῶν ποταμῶν, πού ἔπεφταν παφλάζοντας, ρουφιόνταν μυρωμένι ἀπ' τῆς ρωγμῆς τῆς γῆς. Γιατί τὸ λουλούδι εἶναι τὸ ἱερὸ θυμιατῆρι, πού καίει ἀτέλειωτα κι' ἀκούραστα στὴν βᾶσι τοῦ κόσμου χαμηλά, πιστὸ σταῦς θεοῦς του....

Τὰ δένδρα ἐβούζαν ἀόριστα καὶ τὰ πουλιὰ πετοῦσαν χαμηλά, σέρνοντας χαϊδευτικὰ τὰ ράμφη στὰ φρέσκα ἀνθοπέταλα.

Ὁ ἥλιος ἔρριχνε μεγάλες σκιές στὰ πλάγια τῶν βουνῶν, πού ἐφαίνονταν ὕψη· ἀνοικοδομήτους, ἔτοιμες νὰ ξαναπάρουν τὸν μοιραῖο δρόμο.

Τὸ πνεῦμα κἀποιας πολυσύνθετης ἐνέργειας πού κρυβόταν κάτω ἀπ' τῆς ἀπλῆς γραμμῆς ἀρχισε νὰ κεντάῃ τῆς ἀνησυχίης τῆς ὕψης μου. Ἐγύρισα πίσω καὶ εἶδα σὰν ἀσήμαντη σταγόνα τὸν ἴσκιό μου. Κι' ἐπίστεψα τότε, γιὰ πρώτη φορὰ, πὼς τὸ μεγαλειότερο καλὸ εἶναι νὰ χάνεται κανεὶς κι' ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του μέσα στὴν ἀπέραντη συνολικὴ ζωὴ.

Ἡ καλήτερα νὰ βρῖσκεται ἐνεργητικὰ σὲ κάθε κίνησι, ὡς τὴν παιδὸ ἀπιστη, πού ξεφεύγει ἀπ' τοῦ θνητοῦ τὸ ὀκνὸ μάτι· ὥστε ἡ χαρὰ του ν' ἀρδεύεται ἀπ' τῆς Μεγάλης Πηγῆς, κι' ἡ σκέψις του νάνα· ἕνας χτύπος ἀπ' τὴν ἐσώτερη διανοητικὴ δόνησι πού ἀνανεώνει τοῦ κόσμου τὰ γεννήματα....

Μὲ τὴν διαδοχὴ τέτοιων σκέψεων, — πού εἶναι τὰ πρῶτα ἀγριογούρουδα στὸν κάμπο τῆς ψυχῆς ὕστερα ἀπὸ μεγάλο χαλασμό, — ἔζησα ἀπέραντο καιρό.

Ἄνεμος ξένος, εἶχε δώσῃ στὴν ὑπαρξί μου κἀποιο ταλάντευμα τόσο δυνατὸ, κι' ἐξαφνα βρισκόμουν βαθεῖα στῆς κοίτες τῶν νερῶν, ψηλὰ στῆς ἀηδονοφωλιές, κάτω ἀπ' τὴν φλούδα τῆς γῆς, πού ἡ ρίζες πλέκονται ἀπλώνοντας τὸ δίχτυ τῶν μυστικῶν ἐρώτων,.... ὡς τῆς αὐγῆς. (Ἀκολουθεῖ)

(*) Κοίταξε ἀριθ. 519 520 καὶ 521.